

Ceturtdiena, 2014. gada 27. novembra

P8_TA(2014)0072

Nepietiekams uzturs bērniem jaunattīstības valstīs**Eiropas Parlamenta 2014. gada 27. novembra rezolūcija par nepietiekamu uzturu bērniem jaunattīstības valstīs (2014/2853(RSP))**

(2016/C 289/12)

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā 1948. gadā pieņemto Vispārējo cilvēktiesību deklarāciju un jo īpaši tās 25. pantu, kurā tiesības uz pārtiku atzītas par vienām no tiesībām pienācīga dzīves līmeņa nodrošināšanai,
- ņemot vērā Starptautisko paktu par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām un jo īpaši tā 11. pantu, kurā atzīst tiesības “uz atbilstošu dzīves līmeni [...], tostarp nepieciešamo pārtiku”, un katra cilvēka “pamattiesības [...] neciest badu”,
- ņemot vērā 2008. gadā pieņemto Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām fakultatīvo protokolu, kas nosaka, ka tiesības uz pārtiku ir starptautiski risināms jautājums,
- ņemot vērā ANO Konvenciju par bērna tiesībām un jo īpaši tās 24. panta 2. punkta c) apakšpunktu un 27. panta 3. punktu,
- ņemot vērā Deklarāciju par pasaules nodrošinātību ar pārtiku, ko 1996. gadā Romā pieņēma ANO Pasaules Lauksaimniecības organizācijas rīkotajā augstākā līmeņa sanāksmē par pasaules pārtikas nodrošinājumu,
- ņemot vērā pamatnostādnes par tiesībām uz pārtiku, ko PLO pieņēma 2004. gadā, kurās ietvertas vadlīnijas valstīm par to, kā izpildīt savas saistības attiecībā uz tiesībām uz pārtiku,
- ņemot vērā Tūkstošgades attīstības mērķus un jo īpaši pirmo mērķi (galējas nabadzības un bada izskaušana līdz 2015. gadam) un ceturto mērķi (bērnu mirstības samazināšana),
- ņemot vērā 2012. gadā pieņemto Pārtikas palīdzības konvenciju,
- ņemot vērā 2009. gadā publicēto ANO vispārīgo ziņojumu un kopsavilkuma ziņojumu par Lauksaimniecības zinību, zinātnes un tehnikas starptautisku novērtējumu attīstības jomā (IAASTD) ⁽¹⁾,
- ņemot vērā ANO Bērnu fonda (UNICEF) 2009. gada ziņojumu par pārtikas trūkumu pasaulē, kas skar bērnus,
- ņemot vērā ANO īpašā referenta jautājumos par tiesībām uz pārtiku ziņojumu “Agroekoloģija un tiesības uz pārtiku” ANO Cilvēktiesību padomes 16. sesijā 2011. gada 8. martā,
- ņemot vērā devīzi pasaules izstādei *Expo Milano 2015* – “Paēdināt planētu, enerģija dzīvei”,
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 31. marta paziņojumu “Humānā palīdzība pārtikas jomā” (COM(2010)0126),
- ņemot vērā Komisijas 2010. gada 31. marta paziņojumu “ES politikas programma jaunattīstības valstu atbalstīšanai, risinot ar pārtikas nodrošinājumu saistītās problēmas” (COM(2010)0127),

⁽¹⁾ <http://www.unep.org/dewa/Assessments/Ecosystems/IAASTD/tabid/105853/Default.aspx>.

Ceturtdiena, 2014. gada 27. novembra

- ņemot vērā Komisijas 2012. gada 3. oktobra paziņojumu “ES nostāja attiecībā uz izturētspēju: pārtikas nodrošinājuma krīžu sniegtā mācība” (COM(2012)0586),
 - ņemot vērā Komisijas 2013. gada 12. marta paziņojumu “Māšu un bērnu uztura uzlabošana ārējā palīdzībā – ES politikas satvars” (COM(2013)0141),
 - ņemot vērā 2011. gada 27. septembra rezolūciju par ES politikas programmu jaunattīstības valstu atbalstīšanai, risinot ar pārtikas nodrošinājumu saistītās problēmas ⁽¹⁾,
 - ņemot vērā tā 2013. gada 11. decembra rezolūciju par ES pieeju attiecībā uz noturību pret katastrofām un to riska mazināšanu jaunattīstības valstīs — pieredze, kas gūta saistībā ar pārtikas nodrošinājuma krīzēm ⁽²⁾,
 - ņemot vērā jautājumu Komisijai par bērnu nepietiekamu uzturu jaunattīstības valstīs (O-000083/2014 – B8-0041/2014),
 - ņemot vērā Attīstības komitejas rezolūcijas priekšlikumu,
 - ņemot vērā Reglamenta 128. panta 5. punktu un 123. panta 2. punktu,
- A. tā kā gandrīz viens miljards cilvēku joprojām cieš no bada un vismaz 225 miljoni bērnu, kas jaunāki par pieciem gadiem, pasaulē cieš no akūtas un hroniskas uztura nepietiekamības un attīstības traucējumiem paša bērna vai viņa mātes hroniskas uztura nepietiekamības dēļ, un tiek lēsts, ka 2,6 miljoni no viņiem katru gadu mirst jaunattīstības valstīs;
- B. tā kā saskaņā ar Pasaules bada indeksu un kartēm ⁽³⁾ visā pasaulē apmēram divi miljardi cilvēku vai katrs trešais jaunattīstības valstu iedzīvotājs cieš hronisku vitamīnu un minerālvielu (mikroelementu) trūkumu — stāvokli, ko sauc par slēpto badu un kas ievērojami palielina iedzimtu defektu, infekcijas slimību un attīstības traucējumu izplatību;
- C. tā kā saskaņā ar PVO datiem nepietiekams uzturs ir visbiežāk sastopamais bērnu mirstības iemesls un tas izraisa 35 % slimību bērniem, kas jaunāki par 5 gadiem;
- D. tā kā gandrīz 20 miljoni bērnu joprojām cieš no smagas akūtas uztura nepietiekamības, kuras dēļ nepieciešama neatliekama medicīniska palīdzība vai veselības aprūpe, un tā kā tikai 10 % no viņiem ir pieejama ārstēšana;
- E. tā kā to bērnu uzturs, kuri ir 5 gadus veci un jaunāki, ir būtiski atkarīgs no viņu māšu nodrošinājuma līmeņa ar uzturu grūtniecības laikā un laikā, kad baro ar krūti;
- F. tā kā nepietiekams uzturs ir par iemeslu arī saslimstībai un produktivitātes zudumam un kavē jaunattīstības valstu sociālo un ekonomisko attīstību;
- G. tā kā uztura nepietiekamību pārdzīvojušie nereti visu mūžu cieš no fiziskas un garīgas atpalcības, kas ierobežo viņu spējas mācīties un strādāt, un ir paaudzēm ilgi nolemti slimību un nabadzības apburtajam lokam;

⁽¹⁾ OV C 56 E, 26.2.2013., 75. lpp.

⁽²⁾ Pieņemtie teksti, P7_TA(2013)0578.

⁽³⁾ Global Hidden Hunger Indices and Maps: An Advocacy Tool for Action

Ceturtdiena, 2014. gada 27. novembra

- H. tā kā, ņemot vērā klimata pārmaiņu ietekmi uz lauksaimniecisko ražošanu un tādējādi arī uz uzturu, ir sagaidāma to bērnu skaita palielināšanās, kuri cieš no uztura nepietiekamības;
- I. tā kā viens no svarīgākajiem bada cēloņiem jaunattīstības valstīs ir vispārēja nabadzība laukos un pilsētās, ko saasina migrācija no lauku reģioniem, kuru izraisa tas, ka daudziem sīksaimniecības vairs nenodrošina izdzīvošanas iespējas;
- J. tā kā 25 gadus pēc ANO Konvencijas par bērna tiesībām pieņemšanas dažas valstis, kas ir parakstījušas konvenciju, nav spējušas radīt vidi, kurā tiktu nodrošināta bērnu piekļuve pienācīgam uzturam;
- K. tā kā 1996. gada Pasaules pārtikas organizācijas augstākā līmeņa sanāksmē valdību vadītāji atkārtoti apstiprināja tiesības uz pārtiku un apņēmas līdz 2015. gadam uz pusi (no 840 līdz 420 miljoniem) samazināt to cilvēku skaitu, kas ir izsalkuši un cieš no nepilnvērtīga uztura; tā kā tomēr to cilvēku, jo īpaši bērnu, skaits, kas cieš no bada un nepilnvērtīga uztura, pēdējos gados ir palielinājies, galvenokārt saistībā ar 2008. un 2011. gada pārtikas krīzēm;
- L. tā kā dažādos starptautisko tiesību instrumentos tiesības uz pārtiku ir saistītas ar citām cilvēktiesībām, jo īpaši tiesībām uz dzīvību, iztikas līdzekļiem, veselību, īpašumu, izglītību un ūdeni;
- M. tā kā tiesības un pārtiku un pilnvērtīgu uzturu ir būtiskas, lai varētu sasniegt Tūkstošgades attīstības mērķus (TAM); tā kā uztura nodrošināšana ir saistīta ar lielāko daļu, ja ne visiem, Tūkstošgades attīstības mērķiem, kuri arī ir savstarpēji cieši saistīti;
- N. tā kā starptautiskās organizācijas apstiprina, ka pārtikas ražošanas jaudas ir pietiekamas, lai pabarotu visus pasaules iedzīvotājus, un ka bērnu uztura nepietiekamība ir saistīta ar māsaimniecību nenodrošinātību ar pārtiku un nabadzību, atstumtību, neatbilstošu aprūpi un ēšanas paradumiem, neveselīgiem apstākļiem māsaimniecībās un neatbilstoši veselības aprūpes pakalpojumiem;
- O. tā kā tiesības uz pārtiku un pilnvērtīgu uzturu ir būtiskas, lai veidotu stabilas ģimenes un kopienas un uzlabotu to spēju samazināt ilgus atlabšanas periodus pēc ārkārtas situācijām, ņemot vērā to, ka katastrofu skaits un apmērs pieaug;
- P. tā kā uztura ziņā optimālu stāvokli var panākt tad, ja bērniem ir piekļuve cenas ziņā pieejamai, daudzveidīgai, barības vielām bagātai pārtikai, kā arī piemērotai mātes un bērna aprūpei, atbilstoši veselības aprūpes pakalpojumiem un veselīgiem dzīves apstākļiem, tostarp tīram dzeramajam ūdenim, sanitārajiem apstākļiem un higiēnas labai praksei,
1. norāda, ka ir daudz cēloņu, kas izraisa bērnu uztura nepietiekamību, un to lielākā daļa ir saistīta ar cilvēka darbību, tostarp ekonomisko struktūru neefektivitāti, nevienlīdzīgu resursu sadalījumu un/vai to ilgtespējīga izmantošana, vāja pārvaldība, pārāk liela atkarība no konkrētu kultūraugu audzēšanas un monokultūrām, sieviešu un bērnu diskriminācija, veselības problēmas, ko rada veselības aprūpes sistēmas nepilnības, kā arī neizglītība, īpaši attiecībā uz mātēm;
 2. uzstāj, ka publiskajām iestādēm ir jāgarantē tiesības uz pārtiku un labu uzturu trīs dimensijās — tās pieejamība, proti, iespēja iegūt pārtiku vai nu tieši no auglīgas zemes vai citiem dabas resursiem, vai arī ar labi funkcionējošas izplatīšanas, pārstrādes un tirgus sistēmas starpniecību, piekļuves iespējas, garantējot gan ekonomisku, gan fizisku piekļuvi pārtikai, un tās atbilstība, proti, pārtikai jābūt nekaitīgai un jāapmierina katra indivīda uztura vajadzības, ņemot vērā vecumu, dzīves apstākļus, veselības stāvokli, nodarbošanos, dzimumu, kultūru un reliģiju;

Ceturtdiena, 2014. gada 27. novembra

3. uzsver, ka, no dzīves cikla viedokļa raugoties, vissvarīgākais laiks, kurā ir jāapmierina bērna uztura vajadzības, ir dzīves pirmās 1 000 dienas, tajās ieskaitot arī grūtniecības laiku, jo šajā laikā bērnam ir palielinātas uztura vajadzības, lai nodrošinātu strauju augšanu un attīstību, viņi ir ieņēmīgāki pret infekcijām un uztura, aprūpes un sociālās saskarsmes ziņā pilnīgi atkarīgi no citiem;

4. atkārtoti apstiprina, ka, risinot bērna un mātes uztura nepietiekamības jautājumu, nepieciešama integrēta pieeja un saskaņota rīcība vairākās tādās jomās, kas ietekmē minēto jautājumu, kā veselība, izglītība, lauksaimniecība, ūdensapgāde, energoapgāde un sanitārie apstākļi, kā arī visu ieinteresēto pušu atbildīga iesaistīšanās, un aicina Komisiju un dalībvalstis pieņemt saskaņotas ilgtermiņa attīstības stratēģijas un pielikt pūles, lai samazinātu uztura nepietiekamību ārkārtas situācijās un saistībā ar humanitārajām intervencēm;

5. aicina ES attīstības palīdzības programmās palielināt atbalstu sīksaimniecību, zemnieku un vidēja mēroga lauku saimniecību ilgtspējīgai ražošanai, īpaši vietējam patēriņam, un ieguldīt valsts vadītos plānos, kas būtu jāievieš vietējā līmenī, sadarbojoties lauksaimniekiem un viņu pārstāvjiem, vietējām un reģionālajām iestādēm un pilsoniskās sabiedrības organizācijām;

6. atzinīgi vērtē pēdējos dažos gados panāktos uzlabojumus bērnu uztura nepietiekamības novēršanas jomā, par ko liecina TAM pirmā mērķa īstenošanas rādītāji; tomēr uzskata, ka joprojām ir nepieņemami liels skaits bērnu, kas mirst vai cieš no uztura nepietiekamības, veicinot nabadzības un bada apburto loku;

7. tāpēc uzsver, ka cīņa ar bērnu uztura nepietiekamību un piemērota pilnvērtīga uztura vispārējas pieejamības nodrošināšanai arī turpmāk jābūt vienam no pašiem svarīgākajiem pasākumiem darba programmā laikam pēc 2015. gada saskaņā ar mērķi novērst badu un īpaši līdz 2030. gadam novērst visa veida uztura nepilnvērtību un līdz 2025. gadam sasniegt mērķus, par ko panāktas starptautiskas vienošanās, attiecībā uz bērniem līdz piecu gadu vecumam ar nepietiekamu auguma garumu un ķermeņa masu;

8. uzskata, ka līdzekļu samazinājums lauksaimniecībai 10. Eiropas Attīstības fondā (EAF), salīdzinot ar 9. EAF, bija kļūda; tādēļ uzdod Padomei apsvērt šo jautājumu un veikt korektīvas darbības attiecībā uz 11. EAF;

9. uzsver politiskās gribas nozīmi uztura nepietiekamības problēmas risināšanā; atzinīgi vērtē uztura uzlabošanas iniciatīvu (SUN), kuru izstrādāja Apvienoto Nāciju Organizācijas pastāvīgā komiteja uztura jomā (UNSCN), lai paātrinātu uztura uzlabošanu, jo īpaši valstīs, kur tā ir ļoti smaga problēma, un kuras sagatavošanā piedalījās dažādas ieinteresētās puses, tostarp ANO aģentūras, kas ir pilnvarotas nodarboties ar uztura jautājumiem; aicina Komisiju un dalībvalstis ieviest SUN ceļvedī minētos principus; mudina Komisiju veicināt un saskaņot pilsoniskās sabiedrības un iedzīvotāju organizāciju līdzdalību SUN iniciatīvā, veidojot tiešus sakarus ar mazo lauku saimniecību īpašniekiem un viņu ģimenēm;

10. atzinīgi vērtē Eiropas Komisijas apņemšanos 2014.-2020. gada laikposmā ieguldīt EUR 3,5 miljardus, lai uzlabotu iedzīvotāju uzturu dažās no pasaules nabadzīgākajām valstīm, un aicina Komisiju palielināt saistības ar uzturu saistītu intervenču jomā, lai līdz 2025. gadam sasniegtu izvirzīto mērķi — par 7 miljoniem samazinātu to bērnu skaitu vecumā līdz 5 gadiem, kuriem ir attīstības traucējumi;

11. uzsver, ka sievietēm ir būtiska loma bērnu uztura un pārtikas nodrošināšanā, jo viņas baro bērnus ar krūti, sagādā, pērk, sagatavo un pasniedz pārtiku ģimenei, aprūpē bērnus un rūpējas par slimajiem, kā arī nodrošina pienācīgas higiēnas ievērošanu; uzsver, ka lai gan jaunattīstības valstīs sievietes sagādā 60-80 % pārtikas, 60 % no hroniska bada cietējiem ir sievietes un meitenes;

Ceturtdiena, 2014. gada 27. novembra

12. uzsver, ka Āfrikā, kur sievietes veic apmēram 80 % no visa darbu apjoma lauksaimniecībā, sievietēm pieder mazāk par 2 % zemes; tā kā nesēn Indijā, Kenijā, Hondurasā, Ganā, Nikaragvā un Nepālā īstenotajās programmās ir konstatēts, ka sieviešu vadītās māsaimniecībās salīdzinājumā ar vīriešu vadītām māsaimniecībām ir labāks pārtikas nodrošinājums, labāka veselības aprūpe, un tiek pievērsta lielāka uzmanība izglītībai;
13. uzsver, ka pastāv cieša korelācija starp sievietes izglītības līmeņi un viņas ģimenes stāvokli uztura ziņā; tāpēc mudina novākt šķēršļus dzimuma dēļ sieviešu izglītībai un zinībām, lai dotu sievietēm lielākas piekļuves iespējas izglītībai;
14. tādēļ aicina iekļaut dzimumu līdztiesības aspektu un veicināt sieviešu lomu visās politikas jomās, kuru mērķis ir cīnīties pret bērnu uztura nepietiekamību;
15. uzsver, ka grūtnieču nepietiekams uzturs atstāj postošu ietekmi uz jaundzimušajiem, var izraisīt viņu invaliditāti un neatgriezeniski ietekmēt bērnu turpmāko attīstību; tāpēc aicina īpašu uzmanību pievērst sieviešu veselības un tiesību aizsardzībai un uztura jautājumu kā neatņemamas daļas iekļaušanai meiteņu izglītošanas un skolu mācību programmās;
16. atkārtoti uzsver zināšanu kā spēcīga ieroča cīņā pret nabadzību un ekonomiskās attīstības veicināšanas instrumenta svarīgo nozīmi; tāpēc uzsver meiteņu izglītības atbalsta svarīgo nozīmi, jo investīcijas šajā jomā uzlabo viņu pašu un viņu nākamo bērnu izredzes uz veselīgāku un produktīvāku dzīvi;
17. uzsver, ka bērnu uztura nepietiekamība ir problēma galvenokārt jaunattīstības valstīs un ne tikai lauku iedzīvotāju vidū, bet arī pilsētās; tāpēc uzskata, ka viens no galvenajiem uzdevumiem bērnu bada izskaušanā ir lauksaimniecības politika un reformas, kuru mērķis ir radīt iespējas mazo lauku saimniecību īpašniekiem paaugstināt ražošanas efektivitāti un ilgtspēju, lai pietiekami nodrošinātu ar pārtiku sevi un savas ģimenes;
18. uzsver, ka nespēja laikus risināt bērnu uztura nepietiekamības problēmu ne saistībā ar sadarbību attīstības jomā, ne humanitārajām intervencēm var apdraudēt visas sabiedrības attīstības jomas, sagraut valstu izglītības programmas, radīt pārmērīgu augstas valstu veselības aprūpes izmaksas un kavēt jaunattīstības valstu sociāli ekonomisko attīstību, tām radot ekonomiskos zaudējumus, kas varētu veidot aptuveni 2 % līdz 8 % no šo valstu IKP;
19. atgādina, ka mikroelementu deficīts ir apmēram 7 % visu slimību cēlonis, un tas ietekmē zīdaiņu un mazu bērnu fizisko un intelektuālo attīstību; uzsver, ka 20 valstīs ar augstāko slēptā bada indeksu (no kurām 18 ir Subsahāras Āfrikā, bet divas valstis — Indija un Afganistāna — Āzijā) pirmsskolas vecuma bērniem ir ļoti izplatīti attīstības traucējumi, anēmija dzelzs deficīta dēļ un A vitamīna deficīts;
20. norāda, ka bērnu uztura nepietiekamības cēlonis ir ne tikai pārtikas un infrastruktūras trūkums, to izraisa arī problēmas ar pārtikas sadali un neatbilstoša piekļuve pārtikai, kā arī pirktspējas trūkums, jo īpaši augsto pārtikas cenu dēļ, ko vēl vairāk pasliktina spekulācijas preču tirgos; norāda, ka pirktspējas trūkums īpaši ietekmē pilsētu nabadzīgos iedzīvotājus, kuriem nav iespēju pašiem sagādāt sev pārtiku; šajā sakarībā uzsver mazo lauku saimniecību īpašnieku un tradicionālo saimniekošanas metožu aizsardzības svarīgo nozīmi;
21. aicina Komisiju iesaistīt dalībvalstis, kas pievienojušās Expo 2015 kopīgajai iniciatīvai "Paēdināt planētu, enerģija dzīvei", lai nodrošinātu saistības un saistošus mērķus attiecībā uz cīņu ar badu un pārtikas nepietiekamību, un diversificētas stratēģijas dažādās jomās, sākot no lauksaimniecības līdz sadarbībai;

Ceturtdiena, 2014. gada 27. novembra

22. atzīst, ka bērna un mātes uztura un pārtikas nodrošinājuma uzlabošanai kopumā ir nepieciešami efektīvi un koordinēti pasākumi vairākās tādās politikas jomās un nozarēs kā: efektīva un ilgtspējīga lauku attīstība, zemes un ūdens resursu lietošanas politikas; atbilstoši pakalpojumi veselības aprūpes, tīra ūdens un sanitāro apstākļu nodrošināšanai; pienācīga mātes un bērna aprūpe; jūras vides un citu ekosistēmu un bioloģiskās daudzveidības aizsardzība; atmežošanas un klimata pārmaiņu ietekmes mazināšana; pielāgošanās un katastrofu riska mazināšana; ilgtspējīga ražošana un patēriņš; ilgtspējīga un nodrošināta piekļuve energoresursiem; tirdzniecība; zivsaimniecība; sociālā iekļautība; kā arī cilvēka cienīga nodarbinātība;
23. aicina Komisiju un dalībvalstis iekļaut uztura, pārtikas nodrošinājuma un ilgtspējīgas lauksaimniecības jautājumus visos savos attīstības politikas virzienos uztura aizsardzībai un lai veicinātu šo jautājumu risināšanu un nodrošinātu holistisku pieeju no vietējā līdz pasaules līmenim; aicina Padomi un Komisiju attīstības sadarbības instrumentos, jo īpaši 11. EAF un jaunajā attīstības sadarbības instrumentā (ASI) piešķirt atbilstošu prioritāti uzturam kā attīstības galvenajam mērķim;
24. uzsver, ka attīstības un ārkārtas palīdzības programmu efektivitātes paaugstināšanai tām ir jābūt cieši saistītām tā, lai varētu paredzēt un novērst pārtikas krīzes, mazinātu to radīto kaitējumu un veicinātu situācijas uzlabošanu pēc tām;
25. aicina jaunattīstības valstu valdības radīt veselīgākam bērnu uzturam labvēlīgu vidi, uzlabojot politiku, koordināciju starp valstu plāniem un stratēģijām uztura jomā un līdzekļu devēju programmām, pārvaldību un paaugstināt atbildību savu pilsoņu priekšā; mudina uzlabot jaunattīstības valstu budžetu pārredzamību, piemēram, veicot budžeta uzskaiti, lai varētu labāk novērtēt to projektu skaitu un kvalitāti, ar kuriem risina uztura nepietiekamības problēmu;
26. uzsver nepieciešamību pēc labākiem un labāk saskaņotiem datiem par pārtikas nepietiekamību un mikroelementu deficītu intervences programmu labākam atbalstam, un nepieciešamību attiecīgajām valstīm sniegt mērķtiecīgu un informētu atbalstu;
27. aicina Komisiju un dalībvalstis sadarbībā ar iesaistītajām pusēm, tostarp ANO aģentūrām, G8 un G20, jaunattīstības valstīm, starptautiskajām un nevalstiskajām organizācijām, akadēmiskajām iestādēm, pilsoniskās sabiedrības organizācijām un privāto sektoru, uztura jautājuma risināšanai novirzīt ilgtermiņa finanšu ieguldījumus un resursus, kā arī noteikt uzturu par inovatīvu finansēšanas instrumentu prioritāti;
28. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei, Komisijai un dalībvalstu valdībām un parlamentiem un Apvienoto Nāciju Organizācijas pastāvīgajai komitejai uztura jomā (UNSCN).
-